

Odnosi s onima koji ne vjeruju

Ako je nevjera za kršćanstvo nepovoljna i zagonetna povijesna zbiljnost, s nevjernicima nije isto. Oni su ljudska bića, a kršćanin spram bližnjeg mora imati samo odnos ljubavi i praštanja. Kad bi drugačije bilo, kršćanstvo bi zacijelo postalo posve različito od sebe, neka mudrost ili ideologija, a ne bitno vjera milosrđa i spasenja. Zato Crkva preporučuje i pokušava ostvariti dijalog s onima koji ne vjeruju.

Taj dijalog treba biti do kraja iskren, pun povjerenja, dobrohotan, opraštajući, bratski, bez dodvoravanja i lažnog samooptuživanja. Ta možebitna lukavost i onako danas ne može nikoga ozbiljno oduševiti i privući, posebno ne mlade. U potrošačkoj civilizaciji sloboda u grijehu je gotovo iscrpljena, pa se sada može svijetu ponuditi kršćanska sloboda od grijeha. A to nije lako i ne ide bez Križa, ali istinu treba reći, ma koliko gorka bila. Jer tu je istinu svojim životom Krist otkrio ljudima.

Misterij nevjere

S nevjerom ćemo imati uvijek posla: bilo u nama, bilo izvan nas, bilo oko nas. Ako je čin vjere tajna — a doista jest — onda je to višestruko i čin nevjerovanja. U *Gaudium et Spes* piše: »Svaki čovjek ostaje sam sebi neriješeno, nerazgovijetno pitanje« (GS, 21).

Pred tim golemim misterijem kršćani bi morali zauzeti stajalište smjernosti, skromnosti, povjerenja i odgovornosti. Poziv na dijalog s ateistima istodobno je, dakle, poziv kršćanima na iskrenije i zahtjevnije življenje kršćanstva. Posebno u Crkvi, među svećenicima i vjernicima. Crkva bez ljubavi u sebi je mrtva Crkva.

TRAGANJE

Anita Pavić

kad padnu magle
uzaludno ću tragati
za stopama dobrih

oni će se nepovratno izgubiti
u bjelini prostora
nestat će ih u dubokim vodama

a moje će ih oči tražiti
da prozborimo toplu riječ
i da nas studen ne pokopa